

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/21/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8322010161
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8322010161.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Lucie Bašistovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 31.05.2022, v trestnej veci proti obvinenému S. S., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, o sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T 24/2022 zo dňa 31.03.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa podľa § 241 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku z dôvodu uvedeného v § 214 ods. 1 Tr. poriadku a s poukazom na § 10 ods. 2 Tr. zákona, trestnú vec obvineného S. S., nar. XX.X.XXXX v F., trvale bytom A. XX, okres J., pre skutok v obžalobe právne kvalifikovaný ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

- po tom, čo pred jazdou požil presne nezistené množstvo a druh alkoholických nápojov, tak dňa 14.08.2021 v čase okolo 09.12 hod. v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. d), § 137 ods. 2 písm. a), písm. o) zákona NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke riadil po štátnej ceste z obce A. do mesta J. osobné motorové vozidlo zn. Peugeot 307, ev. č. J., pričom v J. na ulici T. pri križovatke na obec R. bol zastavený hliadkou OO PZ Medzilaborce, po zákonnom poučení bol v čase o 09.12 hod. podrobený dychovej skúške s výsledkom 0,48 mg/l alkoholu v dychu, pričom spätným prepočtom bolo zistené, že v čase začatia jazdy o 09.02 hod. v obci A. mal obvinený hladinu alkoholu v krvi v rozpätí 1,02 až 1,03 promile (g/kg), pričom týmto hodnotám zodpovedajúce množstvo alkoholu v krvi v danom čase vylučovalo spôsobilosť obvineného pre bezpečné vedenie motorových vozidiel,

postúpil na OR PZ v Humennom, okresný dopravný inšpektorát.

Proti tomuto uzneseniu podal, v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť okresný prokurátor, ktorú súčasne písomne odôvodnil. V dôvodoch sťažnosti, poukazujúc na odôvodnenie a obsah uznesenia súdu prvého stupňa uviedol, že v prípravnom konaní bolo spoľahlivo preukázané, že obvinený v čase začiatku jazdy z obce A. mal hladinu alkoholu v krvi medzi 1,02 až 1,03 promile, dokonca pri opakovanej, v poradí druhej dychovej skúške s odstupom 20 minút mu bola nameraná mierne zvýšená hodnota 0,49 mg/liter, čo svedčí o tom, že bol skôr ešte vo vstrebávacej fáze. Uvedené teda vylučuje obranu obvineného, že malo ísť o zostatkový alkohol a že pil v noci. Hranica 1 promile je všeobecne akceptovaná súdmi ako hranica, nad ktorú vo všeobecnosti už v týchto prípadoch bolo aj z hľadiska odborných znalostí ustálené, že človek nedokáže viesť bezpečne motorové vozidlo bez ovplyvnenia jeho schopností v negatívnom slova zmysle, pričom táto hranica je už dostatočne spôsobilá ovplyvniť motoriku vodiča, reakčné schopnosti, vizuálne schopnosti a iné zručnosti takým spôsobom, že sa stáva nebezpečným pre okolie z hľadiska hrozby vzniku závažných následkov na zdraví, živote alebo majetku a toto nebezpečenstvo je tak výrazné, že mu bola pripísaná trestnoprávna relevancia.

Obvinený viedol motorové vozidlo z obce A. z miesta svojho trvalého bydliska do J., asi 10 km, pričom ide o dosť frekventovanú cestu spájajúcu J. s F., počas víkendu, kedy je na cestách viac vodičov, chodcov a cyklistov, prešiel cez obec X. U. a až pri vstupe do mesta bol zastavený. Navyše viedol jemu nepatriace motorové vozidlo, čím v prípade havárie vystavoval hrozbe objektívnej zodpovednosti aj majiteľa vozidla. Nešlo rozhodne o krátky úsek a celý čas hladina alkoholu oscilovala okolo 1 promile. Všetky okolnosti tak podľa jeho názoru naopak závažnosť jeho konania zvyšujú, preto boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a aplikácia materiálneho korektívu nie je namieste. Okolnosť, že ide o dlhoročného vodiča len s 2 priestupkami, mal súd skôr hodnotiť pri ukladaní trestu za spáchaný trestný čin. Navrhol teda, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd ako súd sťažnostný v zmysle ust. § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie týmto výrokom napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná.

Úvodom krajský súd uvádza, že v prejednávanej veci ide o rozhodnutie po podaní obžaloby bez jej prejednaní a vykonania dokazovania pred súdom na hlavnom pojednávaní. Ide o postup súdu bezprostredne po podaní obžaloby, kedy konajúci súd aj bez vykonania ďalších dôkazov má na základe obsahu spisového materiálu za to, že na podklade zisteného skutkového stavu v čase podania obžaloby je možné urobiť niektoré z rozhodnutí podľa § 241 ods. 1 Tr. poriadku. Platí, že preskúmanie obžaloby predpokladá taký rozsah a kvalitu oboznámenia sa s obžalobou a celým spisovým materiálom, ktorý umožní niektoré z rozhodnutí podľa § 241 ods. 1 písm. a) až k) Tr. poriadku. To, či možno na podklade obžaloby a obsahu spisového materiálu v tomto štádiu trestného konania urobiť niektoré z rozhodnutí, aké predpokladá ust. § 241 ods. 1 Tr. poriadku, je vždy na posúdení konajúceho súdu, ktorý koná na podklade podanej obžaloby.

Zároveň platí, že ak okresný súd pri predbežnom prejednaní obžaloby (analogicky preskúmaní obžaloby) dospeje k záveru, že konanie obvineného nenapĺňa zákonné znaky trestného činu, nemôže trestné stíhanie zastaviť podľa § 241 ods. 1 písm. c) resp. § 244 ods. 1 písm. c) bez toho, aby skúmal, či nejde o priestupok a či netreba vec podľa § 241 ods. 1 písm. b) resp. § 244 ods. 1 písm. b) postúpiť na prejednanie príslušnému orgánu (porovnaj R 40/1965). Účelom predbežného prejednaní obžaloby (rovnako aj preskúmania obžaloby) nie je riešiť otázku viny na podklade podrobného rozboru a vyhodnotenia dôkazov tak ako na hlavnom pojednávaní. V každom prípade však treba hodnotiť výsledky prípravného konania z hľadiska, či odôvodňujú postavenie obvineného pred súd (R 45/1967).

Okresný súd teda v danom prípade postupoval procesne prípustným spôsobom, keď hodnotil dôkazy, ktoré boli zadovážené už v prípravnom konaní, tieto pri preskúmaní obžaloby vyhodnotil a dospel k záveru, že vec možno na základe doposiaľ vykonaného dokazovania vybaviť aj týmto iným spôsobom, konkrétne, že je tu dôvod pre postúpenie veci podľa § 241 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku z dôvodu podľa § 214 ods. 1 Tr. poriadku, teda že skutok nie je trestným činom, avšak sa môže jednať o priestupok, preto by ho mal prejednať orgán príslušný na konanie o priestupkoch, ktorým je v tomto prípade OR PZ v Humennom, ODI.

Svoje rozhodnutie oprel predovšetkým o záver, že v tomto konkrétnom prípade nejde o trestný čin z hľadiska nenaplnenia materiálnej stránky trestného činu, pričom aplikoval ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona, tzv. materiálny korektív, keď konštatoval, že závažnosť činu, ktorého sa mal dopustiť obvinený, je nepatrná a z uvedeného dôvodu nejde o prečin. S týmto záverom sa po preskúmaní napadnutého uznesenia, obsahu spisu, ako aj sťažnostných námietok okresného prokurátora stotožnil aj krajský súd.

Podľa § 241 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, obžalobu podanú na súde pre prečin a zločin s výnimkou obzvlášť závažného zločinu, za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej dvanásť rokov preskúma samosudca a podľa jej obsahu a obsahu spisu postúpi vec inému orgánu, ak sú tu okolnosti uvedené v § 214 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/20211201>>.

Podľa § 214 ods. 1 Tr. poriadku, prokurátor alebo policajt postúpi vec inému orgánu, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom alebo iným správnym deliktom alebo by mohol byť prejednaný v disciplinárnom konaní.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona, nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Z hľadiska objasnenia a zistenia skutkového stavu podľa názoru krajského súdu nie je pochybnosť o tom, že obvinený sa dopustil skutku, popísaného v obžalobe. Vykonaným dokazovaním bolo dostatočne preukázané, že obvinený dňa 14.08.2021 v čase okolo 09.12 hod. viedol po štátnej ceste z obce A. do mesta J. osobné motorové vozidlo zn. Peugeot 307, ev. č. J., pričom v J. na ulici T. pri križovatke na obec R. bol zastavený hliadkou OO PZ J., následne po zákonom poučení bol v čase o 09.12 hod. podrobený dychovej skúške s výsledkom 0,48 mg/l alkoholu v dychu, pričom spätným prepočtom bolo zistené, že v čase začatia jazdy o 09.02 hod. v obci A. mal obvinený hladinu alkoholu v krvi v rozpätí 1,02 až 1,03 promile (g/kg).

Ku skutku sa prakticky v plnom rozsahu priznáva samotný obvinený, ktorý vo výpovedi uviedol, že predmetný deň skutočne viedol motorové vozidlo Peugeot patriace jeho kamarátke, pričom bol zastavený policajnou hliadkou a vyšiel mu pozitívny výsledok dychovej skúšky. Alkohol pil asi okolo polnoci a nenapadlo mu, že môže nafúkať. Ďalej je skutok preukázaný aj výpoveďou člena hliadky polície, svedka J. U., ktorý potvrdil skutočnosti uvádzané obvineným s tým, že v čase o 9,12 hod. bol obvinený kontrolovaný a vyzvaný na podrobenie sa dychovej skúške, ktorá bola pozitívna s výsledkom 0,48 mg/l etanolu vo vydychovanom vzduchu a po opakovanej dychovej skúške s výsledkom 0,49 mg/l etanolu vo vydychovanom vzduchu. Vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu je tak ďalej verifikované samotným výsledkom dychovej skúšky a závermi znaleckého dokazovania znalcom J.. H. M..

Na strane druhej, keďže sa jedná o prečin, krajský súd zdôrazňuje, že pri skúmaní, či obvinený v konkrétnom prípade svojim konaním naplnil všetky znaky stíhaného prečinu, je konajúci súd, vychádzajúc z ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona povinný vždy skúmať nielen formálne hľadisko, teda či obžalovaný po formálnej stránke naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu tak, ako sú definované v Trestnom zákone, ale aj stránku materiálnu, teda či ide o tak závažné konanie, ktoré presahuje mieru nepatrnosti, a teda či svojou závažnosťou dosahuje intenzitu trestného činu, teda či závažnosť takéhoto konania je vyššia ako nepatrná (porovnaj stanovisko Najvyššieho súdu SR 82/2015). K takémuto posúdeniu pristúpil aj súd prvého stupňa, pričom dospel k záveru, že v danom prípade je namieste aplikovať uvedené ustanovenie a konanie obvineného, formálne vykazujúce znaky prečinu, z materiálneho hľadiska posúdiť ako konanie s nepatrnou závažnosťou. S takýmto posúdením sa stotožnil aj krajský súd, ktorý v plnej miere poukazuje na dôvody napadnutého uznesenia, pričom uvádza nasledovné.

V absolútnej väčšine prečinov aj po takomto skúmaní nie je možné použitie materiálneho korektívu, jeho aplikácia by mala byť skôr ojedinelá a mala by závisieť od okolností konkrétneho prípadu, po zvážení zákonom požadovaných aspektov, ktoré definuje predmetné ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zákona. Závažnosť prečinu určujú zákonom vymedzené kritériá a to spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (pôjde v zmysle ustálenej judikatúry najmä o poľahčujúce a priťažujúce okolnosti), miera zavinenia a pohnútky páchatel'a. Ide o taxatívny výpočet skutočností ovplyvňujúcich závažnosť prečinu, ktoré vymenúva Trestný zákon. Na rozdiel od kritérií, ktoré boli určujúce pre vymedzenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti podľa predchádzajúceho Trestného zákona, kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinov, sa netýkajú všetkých štyroch znakov skutkovej podstaty trestného činu. Tieto kritériá sa netýkajú subjektu trestného činu, čím sa zvyrazňuje rovnosť všetkých pred zákonom, pričom niektoré okolnosti týkajúce sa osoby sú vyjadrené v priťažujúcich a poľahčujúcich okolnostiach, ktoré pri materiálnom korektíve posudzované sú v rámci skúmania okolností spáchania činu. Uvedené kritériá pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale v ich súhrne, bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných. Je preto potrebné tieto hľadiská posúdiť aj vo vzťahu k závažnosti prečinu v prejednávanvej veci.

Z hľadiska spôsobu vykonania činu, v rámci ktorého sa hodnotia okrem iného aj podmienky, ktoré boli na mieste činu a celková situácia týkajúca sa spáchaného skutku, je potrebné poukázať predovšetkým na závery znaleckého posudku. Je nepochybné, že nameraný alkohol v krvi v čase začatia jazdy po spätnom prepočte, teda v čase okolo 9,02 hod. vzhľadom na namerané hodnoty pri zastavení predstavoval 1,02-1,03 promile (g/kg), čo vyplýva zo záverov znaleckého posudku. Znalec J.. M. tiež konštatoval, že vodič bol na začiatku jazdy v stave podnapitosti na hornej hranici, pričom na základe zákonitostí o vstrebávaní a odbúravaní alkoholu v tele metódou jednoduchého spätného prepočtu možno tvrdiť, že vodič mal na začiatku jazdy hladinu v rozpätí 1,02 až 1,03 promile (g/kg) alkoholu v krvi, pričom v čase zastavenia vozidla mal prvou dychovou skúškou namerané presne 1,00 promile. Vyrátané hodnoty síce prekračujú hranicu 1,0 promile, ale neprekračujú 1,1 promile, čo znamená, že vodič bol v stave podnapitosti na celkom hornej hranici a vzhľadom na prvú nameranú hodnotu presne 1,00 promile znalec odporučil nameranú hodnotu posúdiť ako stav podnapitosti na celkom hornej hranici. Pri rozdelení stupňa opitosti na bežné použitie podľa starej koncepcie (do 1,0 promile - podnapitosť) sa neberie do úvahy, o akú osobu ide, či ide o dieťa, ženu, dospelého človeka, o človeka zvyknutého piť alebo nie a ani to, či je človek na vzostupnej časti alkoholického krivky, kedy je účinok alkoholu dvojnásobne väčší. Vodič alkohol požil, pri uvedenej hladine, ale nedochádza k vážnejším poruchám jednania a pri bežnom vyšetrení sa laikovi nemusia prejavovať známky požitia alkoholu. Znalec ďalej uviedol, že pri stave podnapitosti (0,5 - 1,1 promile) je pocit opitosti nízky a človek môže mať pocit, že vôbec nie je opitý. Od 0,80 promile nie je vodič schopný bezpečne riadiť motorové vozidlo. Pri ľahkom stupni opitosti (1,1 - 1,5 promile) nedochádza k vážnejším poruchám jednania, známky požitia alkoholu sa nemusia prejavovať. Daný stav znalec vyhodnotil tak, že S. S. nebol schopný bezpečne viesť motorové vozidlo, ale stav vylučujúci spôsobilosť pre vedenie motorových vozidiel by nastal len v prípade opitosti ťažkého stupňa. Z hľadiska spôsobu spáchania žalovaného prečinu tak možno konštatovať, že sa jednalo o vyslovene hraničnú situáciu a hraničné hodnoty alkoholu, nepochybne išlo o také vedenie motorového vozidla, ktoré nebolo bezpečné, avšak spôsobilosť nebola natoľko oslabená, resp. vylúčená, aby obvinený musel pociťovať známky opitosti a aby u neho došlo k vážnejším poruchám jednania, pričom pri tomto stave obvykle dochádza k zhoršeniu úsudkových schopností a sú do istej miery utlmené zábrany, čo z pohľadu spôsobu vykonania činu znižuje jeho závažnosť na účely ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona.

Z hľadiska následku krajský súd uvádza, že obvinený síce porušil objekt chránený Trestným zákonom a to tým, že potenciálne ohrozil zdravie alebo majetok iných osôb, keďže v prípade prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky ide o ohrozovací trestný čin, ktorého podstatou je, že z hľadiska objektívnej stránky predpokladá taký charakter skutkového deja, ktorého následkom nie je vznik poruchy na zákonom chránených hodnotách, ale pri ktorom, hoc aj pri malej a nepredvídateľnej zmene skutkových okolností, by takáto porucha, v intenzite predpokladanej objektívnou stránkou nastala. K samotnému následku v podobe konkrétnej ujmy, teda poruchy, však konaním obvineného nedošlo a ani z okolností prípadu a vykonaného dokazovania nevyplýva, aby bol, mimo všeobecného ohrozenia, ohrozený počas jeho jazdy motorovým vozidlom pod vplyvom alkoholu konkrétny majetok alebo zdravie osoby. Konanie obvineného tak vykazuje atribúty najvšeobecnejšej nebezpečnosti, čo nepochybne tvorí podstatu žalovaného prečinu, avšak v tomto prípade nedošlo k zvýšenému, konkrétnejšiemu nebezpečenstvu, čo by samo osebe neznižovalo závažnosť jeho konania na nepatrnú, ale v spojení s ďalšími skutočnosťami posilňuje dôvody pre aplikáciu § 10 ods. 2 Tr. zákona.

Čo sa týka okolností, za ktorých bol čin spáchaný, tu treba v zmysle ustálenej judikatúry hodnotiť predovšetkým poľahčujúce a priťažujúce okolnosti podľa § 36 a § 37 Tr. zákona. Na strane obvineného krajský súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla byť hodnotená ako priťažujúca, naopak, poľahčujúcou okolnosťou je minimálne to, že obvinený sa ku skutku priznal a úprimne ho oľutoval (čo vyplýva z jeho jednotlivých výpovedí a jeho doterajší život nesvedčí o pochybnostiach, že oľutovanie trestnej činnosti z jeho strany bolo úprimné) a vzhľadom na jeho doterajší život možno uvažovať aj o existencii poľahčujúcej okolnosti spočívajúcej vo vedení riadneho života. Aj keď obvinený bol v minulosti raz súdne trestaný ešte v roku 2013 - v zmysle odpisu z registra trestov za zločin - bol mu však uložený podmienkový trest, pričom sa osvedčil dňa 25.07.2016 a od tohto momentu sa nedopustil ďalšej trestnej činnosti. Dá sa teda konštatovať, že išlo o ojedinelé vybočenie z dodržiavania právneho poriadku. Navyše, v registri priestupkov má len 1 záznam zo dňa 25.10.2019 za menej závažné porušenie dopravných predpisov, za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 10,- eur. Aj charakteristika z miesta bydliska je kladná, žije bežným rodinným životom, má 3 deti, nemá problémy so spoluobčanmi a nebol riešený pre porušenie verejného poriadku. V zmysle ustálenej judikatúry, pre priznanie poľahčujúcej okolnosti spočívajúcej vo vedení riadneho života (v prípade aplikácie

materiálneho korektívu ako jednej z okolností spáchania prečinu, ktorá sa hodnotí v intenciách ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona) na jednej strane nestačí len zistenie, že páchatel' dosiaľ nebol súdne trestaný, avšak na druhej strane predchádzajúce odsúdenie samo osebe nebráni priznať túto poľahčujúcu okolnosť, pričom bude záležať na charaktere spáchaného trestného činu a na tom, ako sa páchatel' správal po odsúdení, či preukázal svoju nápravu, bez ohľadu na to, či takéto odsúdenie bolo formálne zahladené, čo v danom prípade možno vziať do úvahy, vzhľadom na to, že obvinený sa v skúšobnej dobe osvedčil a od osvedčenia, ako aj od samotného odsúdenia a spáchania skutku uplynula dlhá doba, počas ktorej sa inej trestnej činnosti nedopustil a aj ďalšie okolnosti, pozitívna charakteristika jeho osoby a len 1 záznam v registri priestupkov podľa názoru krajského súdu dostatočne odôvodňujú záver, že obvinený riadny život viedol a aj túto okolnosť vzal do úvahy.

Nakoniec je nevyhnutné posúdiť aj mieru zavinenia páchatel'a a jeho pohnútku, keď síce je prítomné úmyselné zavinenie obvineného (konanie bolo zavinené, keďže sa sám, z vlastnej vôle, ktorej prejav našiel vyjadrenie vo vonkajšom svete, sa rozhodol sadnúť za volant po predchádzajúcom požití alkoholu), teda podľa názoru krajského súdu sa nepochybne jednalo vo svojej podstate o úmyselné konanie obvineného, avšak miera jeho úmyselného zavinenia a taktiež úmyslu porušiť objekt chránený Trestným zákonom, ako súčasť subjektívnej stránky nebola tak vysokej intenzity, keď obvinený vo svojej výpovedi uviedol, že alkohol požil ešte v noci a za volant sadol nevedomujúc si, že ešte má v sebe alkohol v takomto množstve. Verzia obvineného o čase požitia alkoholu nebola vykonaným dokazovaním spochybnená a aj znalec konštatoval, že pri nameranej hodnote alkoholu nedochádza k vážnejším poruchám jednania a pri bežnom vyšetrení sa laikovi nemusia prejavovať známky požitia alkoholu, navyše, s ohľadom na individuálnu toleranciu je pri nameraných hodnotách pocit opitosti nízky a človek môže mať aj pocit, že vôbec nie je opitý. Tieto skutočnosti krajský súd zdôrazňoval už pri hodnotení okolností a spôsobu spáchania skutku, avšak je potrebné na nich poukázať aj v súvislosti s mierou zavinenia a teda vnútorným postojom obvineného k svojmu konaniu. Nepochybne, je zodpovednosťou obvineného - ktorú bude znášať v rámci priestupkového konania - že pod vplyvom alkoholu sadol za volant motorového vozidla, na strane druhej však zo subjektívneho hľadiska, berúc do úvahy aj to, že ide o dospelého muža, pri nameraných hodnotách mohol mať subjektívne pocit, že je v poriadku a motorové vozidlo dokáže viesť a nemusel si byť vedomý toho, v akom objektívnom stave z hľadiska požitia alkoholu sa nachádza, čo do istej miery znižuje intenzitu jeho zavinenia a pohnútky z hľadiska hodnotenia subjektívnej stránky.

Vo vzťahu k sťažnostnej námietke prokurátora týkajúcej sa toho, že obvinený bol zrejme ešte len vo vstrebávacej fáze, krajský súd uvádza, že uvedené nebolo preukázané znaleckým dokazovaním a ide len o úvahu prokurátora, ktorú nemožno pričítať v neprospech obvineného, pričom pri tretej dychovej skúške s časovým odstupom o 9,56 hod. už bola hladina alkoholu v krvi obvineného nižšia, už „iba“ 0,41 mg/l a aj zo znaleckého posudku vyplynulo, že v čase zastavenia mal v krvi 1,00 promile a spätným prepočtom bolo zistené, že v čase, keď sadol za volant, mal v krvi 1,02-1,03 promile, teda hladina alkoholu v krvi už mierne klesala, na čom nič nemení skutočnosť, že v poradí druhá dychová skúška namerala o 1 mg/liter viac ako prvá, ale celkový trend bol postupne klesajúci, pričom aj znalec konštatoval, že koncepcia, ktorá sa v prípade vodičov používa, nezohľadňuje ani to, či je človek v danom momente ešte na vzostupnej časti alkoholickej krivky. Rovnako len v rovine úvah a domniek je tvrdenie prokurátora, že závažnosť konania obvineného mala byť zvýšená tým, ku skutku došlo v sobotu, kedy je cesta frekventovaná viac ako počas pracovného týždňa a v premávke sa nachádza viac chodcov aj cyklistov. S uvedeným tvrdením, okrem toho, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, sa krajský súd nestotožnil, keďže ku skutku malo dôjsť v sobotu v ranných hodinách (okolo 9-tej hodiny), kedy určite nie je pravdepodobné, aby o tomto čase cez víkend bolo na hlavnej ceste viac účastníkov cestnej premávky, ako počas pracovných dní, obzvlášť v dopravnej špičke. Z hľadiska posúdenia konania obvineného je nepodstatnou aj sťažnostná námietka, že použil cudzie motorové vozidlo, keďže jeho majiteľka, svedkyňa J. T., sama uviedla, že vozidlo nepoužíva a dobrovoľne ho prenechala svojej kamarátke, ktorá je bývalou manželkou obvineného.

Hodnotiac teda jednotlivé, vyššie uvedené hľadiská, majúce vplyv na posudzovanie závažnosti konania obvineného, vykazujúceho inak formálne znaky prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, a to spôsob vykonania činu, spôsobený následok, ale aj okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a dospel krajský súd k záveru, že závažnosť konania obvineného z materiálneho hľadiska je nepatrná, a preto v prejednávanej veci nejde o trestný čin. Na strane druhej však súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, že konanie obvineného by

mohlo vykazovať znaky priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustí ten, kto vedie motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, ktoré si privodil požitím alkoholu, preto správne postúpil vec orgánu príslušnému na prejednanie takéhoto priestupku. Obvinený tak bude niesť zodpovednosť za svoje konanie, avšak v jeho prípade postačuje aj postih, ktorý bude miernejší, ako trestnoprávna represia (princíp ultima ratio) a prejednanie veci v rámci priestupkového konania bude podľa názoru krajského súdu postačujúce.

Za takéhoto stavu, s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je aj krajský súd toho názoru, že skutok, ktorý sa obvinenému kladie za vinu, nie je trestným činom, ale z hľadiska závažnosti by mohol byť priestupkom, rozhodnutie súdu prvého stupňa o postúpení veci orgánu príslušnému na prejednanie priestupku je zákonným a vecne správnym, a preto sťažnosť okresného prokurátora postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku zamietol ako nedôvodnú.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.